

MARIJIKIN OGRAČEK

Izhaja vsak mesec 8.

Vrežuje ga na čast Deteti Marijiki: Klekl Jož., vp. pleb., Črensovci. Cena: 4 Din letno. Pošila se z Mar. Listom skupno. V inozemstvo se pošila z Mar. listom brezplačno.

DEČICA OKOLI JEZUŠEKA.

Tü okoli Jezušeka so dečica. A ta dečica peroti majo. Kakše peroti so? To je sveta čistost. Vsako dete, štero je čisto v mišlenji, guči i djanji, je Angeo z perotmi. Najčistejše dete na zemli je bila Marijika. Čistejša od sunca, bole bela kak sneg. Zato je pa postala mati neskončno čistoga i svetoga Boga.

V tom novom leti, ti žele Striček, drago detece, Marijikino čistost. Če boš jo melo, boš vsikdar Angeo, boš vsikdar pri Jezušeki, boš vsikdar srečno, veselo i blaženo. To čistočo ti naj sprosi, detece Marijika v tom novom leti od Jezušeka. Želem vsoj dečici: Čisto dušo, čisto telo, naj boš dete, prav veselo!

Stric.

Štarišom v novom leti.

V vsaki Marijin List, šteri prihaja v Slov. Krajino, smo djali, dragi štarišje, notri za vašo deco en Marijikin Ograček. Vi mate deco, ali svojo, ali vnūke, ali botrinsko i rodbinsko, ali pa siromaško. Jezuš je pravo, ka je dece nebesko kraljestvo i če mi ne bomo deca, ne pridemo v nje. To je Jezuš pravo od nedužne dece. Ka bi deca, vaša deca, dragi štarišje bila čista, nedužna, davamo vō M. Ograček. Gorplačamo na njega. A radi včinimo to, naj rešimo bar edno dete za Jezuša. Podpirajte nas v tom dobrom deli, dragi štarišje! štiri dinare na leto ne bi voščili za svojo deco ali za kakšokoli siromaško deco, da se rešijo njihove duše!? Vūpamo se, ka to včinite i ne pošlete nazaj M. Ogračka, nego ga obdržite za svojo, ali drugo siromaško deco. Tūdi vi sami te meli dosta nedužnoga veselja z M. Ogračekom, gda te čteli vrstice nedužnih angelčkov.

Svojoj i siromaškoj deci kūpite za 4 Din pošteno življenje i večno veselje, dragi štarišje.

Vrednik

Širitelom M. Ogračka.

Dragi širitelje i širitelice M. Ogračka, naznanjamo vam, ka smo M. Ograček zdaj poslali z vsakim M. Listom. Idite, dragi Marijini vojaki k vsakomi naročniki M. Lista pa ga prosite, naj obdrži M. Ograček za svojo deco ali za drugo siromaško deco, vi ga pa te odnesite ta, kama ga dajo. Lepo prosite za nedužno deco, ka nedužna ostane, 4 Din na leto od vsakoga naročnika M. Lista. Naprej se plača na četrt leta vseli po eden Din. Za Marijo se trūdite, ona vam že plača trūd.

Vrednik.

Sveti Herman Jožef.

Draga dečica! V letošnjem Ogrački vam bomo dali za dar vsakomi edno gledalo. To gledalo bo življenje sv. Hermana Jožefa. Poglednite se v to gledalo dobro i če vam ne bi tak stala oblek na duši kak njemi, te jo popravite. Zdaj se pa začnimo gledati.

V Nemčiji, v mesti Kölni, gde je svetoznana lepa cerkev i v šterom je pretrpela mučeništvo od divjih Hunov sv. Orša

devica s svojimi deset jezeri deviškimi tovarišci, v tom mestu je rojen sv. Herman Jožef.

Njegovi starišje so bili vgladni i bogati. Bogastvo, ugled, čast so šteli tudi sini spraviti, šteroga so dali krstiti na ime Herman. Ali človek obrača, Bog pa obrne, človek računa, Bog pa račune prekriža. Tak se je zgodilo tudi pri družini maloga Hermana. Z njegovim rojstvom se je nesreča za nesrečev pri-seljavala v hišo i starišje so popunoma osiromašili.

Hermana so mogli v največšem siromaštvu odgajati. Ob-leko je noso najprostejšo i jelo je dobivao samo najpotrebnejše i to najsiromaškejše.

Zakaj je Bog tak ravnal? Zato, ar je šteo z Hermana napraviti veliki nebeski kinč. Brez siromaštva, brez ljubezni do siromaštva pa ničče ne more postati boži kinč, boži dragec, boži ljublenec. Sam boži Sin, koga je vse bogastvo nebe i zemle, je postao popolen siromak i je dao siromaštvu tak veliko moč, da postanemo po njem nebeski bogatašje, če je mirno nosimo.

Marija se je ravnala po Jezušovom zgledi, i je postala po-polna sirota, čeravno je bio njeni oćak najbogatejši krao v Izraeli. Ta modra Devica je zarazmela iz Jezušovoga zgleda, kak veliki kinč je siromaštvo. Hermanek je bio siromak i je rad bio siromak. V najpreprostejšoj obleki z žaložom trdoga krūha v roki je svojim pajdašom, dećici kazao vsikdar zadovolstvo nad siromaštvom. Nikdar se ne tožo na siromaštvo. Rad je meo dobro nebesko mater Marijo i je dećici rad gućao od nje. I če so njemi drugi pomilūvalno pravili, kak veliki siromaček si ti, je z smehom odgovoro: motiš se dragi pajdaš, preveć sem bogat, viš ka je Marijika tudi bila sirota pa kak takša postala kralica nebeska. K njej sem spodoben, prebogat sem. Neščem nikdar naći biti, kak je bila moja mamika Marija.

V starišaj svojih je gledao Herman vsikdar Boga i Marijo i zato je vsikdar na prvo reć bogao. Marija mi zapovedava, Jezuš mi veli, taki bom bogao. Takše misli so ga navdajale, gda sta njemi stariša kaj zapovedavala i jihva je taki bogao.

Njegov guć je bio vsikdar miren, pošten i ćisti, natelko ćisti, da vsaki, ki ga je samo pogledno, je dobo mir v srce i veselje do ćistosti i prostosti. V nikom ne se je zbūdila nećistost ali gizda, ki ga je zagledao, nego samo poniznost, skromnost i ćistost. To milošćo njemi je Marija sprosila, štero je iz srca rad meo i šteroj kak svojoj najdragšoj nebeskoj materi je tak verno

služo, da bi raj vmro, kak pa sam rad premišleno kakši greh
včino i ž njim razžalo njo i njenoga Jezusa.

Od Marije piše sv. Ambrozij, da v niednom človeki se ne
mogla nikša nedostojnost zbūditi, nego samo čistost i poštenost,
če je što v njeni čisti deteči obraz pogledno. Kama Marija po-
gledne, ta nečisti duh nema moči priti, zato ka je ona brez
greha poprijeta, brez greha živela i vmrla v največšoj svetosti
i nedužnosti. Hermanek je proso Marijiko, naj na njega tudi
vrže svoj čisti pogled i posluhnola ga je. Zato je bio čisti kak
angeo i razširjao okoli sebe duh čistosti i nedužnosti.

Pa mislite, dečica, da je Hermanek z povešenov glavov
i z tužnim srcem hodo okoli? O nikak ne. On je bio vsikdar
veseloga obraza i vzdignjenoga pogleda. Pa zakaj tudi ne? Ve
je pa bila nedužnost v njegovom srci, ve je pa sovražo greh i
delao dobro i ga zato rad meo Jezus z Marijov. Neskončno
blaženoga Boga je noso vsikdar v svojem srci, zato ne bio če-
merasti, nego veseli, kak je Bogec vsikdar veseli. Z poveše-
nov glavov i tužnim obrazom naj hodijo tisti, ki nemajo Boga

Marija. Angelci so prileteli, pa Jezuseka z sladkov pesmicov razveselili.
Znate dragi starši, što so ti angelci? To so vaša deca, štera so v gingavoj
mladosti prle kak so dobro i hudo spoznali, vmrli. Vi ste bridko jokali
za nje. Pa oni so angelci, Jezusekovi tovariši. Kakša čast za vas. Pa
tudi kakša sreča. Noč no den prosijo božega Sineka, naj vas tudi v
nebo vzame.

v svojem srci, ki majo v njem smrten greh. Nikdar pa ne tisti, ki nosijo Boga, to je miloščo posvečujočo v svoji duši. Pa Herman ne samo za sebe bio veseli. On je vu veselje spravlaol tudi drugo dečico. V tistom časi, gda so stariše dovolili, se je igraol z drugim dečicov i njim pripovedavaol, da so se smejali i popolnoma razvedrili. Njegova igra pa nikdar ne minola, ka ne bi dečico na Boga opominao i nikdar ne meo takše šale, štera bi žalila poštenost i dostojnost.

On se je tak igraol i tak šalo z pajdaši, kak da bi poleg bila tudi Marijika i Jezušek.

To je prvi pogled v ogledalo. Pogledni se, drago dete:

1. da li bogaš na prvo reč svoje starše?
2. da li gledaš v njih Jezuša i Marijo?
3. da li se pajdašiš samo z dobrimi?
4. da li gučiš vsikdar čisto i dostojno?
5. da li si zadovolno s prostov oblekov i hranov i hišov?
6. da li se ne zvišavaš i hvališ v guči ali misli?
7. da li rado maš Marijiko i Jezuška i si pripravno raj vmreti, kak prostovolno samo en greh včiniti?

8. da li so tvoje igre i šale takše, da se Jezušek i Marijika ne bi sramüvala pri njih navzoči biti?

Pogledni se, drago detece, osemkrat v gledalo sv. Hermančka pa če kaj ne kaže prav, hitro se odpravi k sv. spovedi. Ta vse opere doli, Jezuš pri sv. obhajili pa vse popravi i spopolni, ka boš lepö kak sami Angelčki boži. (Dale.)

Sveta družina.

Sveta družina:: Jezuš, Marija i sv. Jožef. Sveta družina je vzgled vsem družinam. Bili so siromašni, v revščini so preživeli vse svoje zemske dni. Že ob Jezušovom rojstvu je mogla trpeti sv. družina. Jožef in Marija sta prišla iz Nazareta v Betlehem; več dni hoda. Trüdniva sta iskala ponoči prenočišče. Ali ni bolelo Jožefa, gda je vido, da nemre najti za Marijo prenočišča? Ali ne trpela Marija, gda je vidla, da se sv. Jožef telko trüdi pa nemre dobiti pri lüdeh malo strehe, gde bi prišeol na svet boži Odrešiteo?

Jožef in Marija sta mirno potrpela, vdaniya v božo volo sta vse prenašala, ar sta bila poniznoga in vernoga srea.

Velka krivica je prišla nad sv. družino. Herod je skleno, da vmori novorojeno bože Dete. Kaj je zakrivilo nedužno detece, da bi moglo že vmreti? Kakši strah sta občutila Jožef in Marija, gda sta zvedila, da Herod preganja maloga Jezusa. Ne sta se potožila, bežala sta v Egipt, da rešita malo dete pred krutim Herodom.

Sveta družina je nato živela v Egipti. Tam je bilo več Izraelcov in je pribežao tudi sv. Jožef z Jezusom pa z Marijov. Sv. družina je živela tam preprosto do Herodove smrti. Gda je Herod vmro i se ne bilo več bojati preganjalcev Jezusovih, so se vrnoli v Palestino. Pot v Egipt i nazaj je ne bila brez nevarnosti i naporov. Trajalo je več tjednov in ob cesti so bili tudi ropari, ki so radi napadali karavane, potujoče iz Egipta v Azijo ali nazaj.

Sv. družina se je naselila v Nazareti. Sv. Jožef je bio tesar in je s tem delom preživlao svojo družino. Tam so živeli v medsebojni ljubezni, ki izpopolnjava vsakoga, dokeč Jezus ne začeo javno delovati med ljudstvom. Iz življenja sv. družine nam odseva dobrotljivost, poniznost, potrpežljivost in nad vsem lubezen. Kristuš sam je bio med svetov družinov.

Ali ob takšem življenji bi ne bila mnoga moderna družina mnogo srečnejša kak je zdaj, če bi štela živeti po Kristušovom duhi?

Sveti Trije krali molijo Kristuša.

Modri so prišli iz dežele, ki leži vzhodno od Palestine. Mi svetimo svetek sv. Treh Kralov, pa to ne so bili krali, kak mi zdaj mislimo krala, bili so najbrž duhovniki, ki so pa imeli tudi knežjo čast in oblast. Bili so poglavarji vekših pokrajin, zato jim lahko pravimo tudi krali. Za krale so jih zvali kristjani nekaj od šestoga stoletja, prle pa samo za mage, to je semitska reč i pomeni modroga.

Odked so prišli, natenkoma ne vemo. Mislijo, da iz Arabije ali še bole verjetno iz Babilonije. Poznali so zvezde in njihove poti. Nočno nebo na Vzhodi posebno v širinah arabijskih püščavaj in babilonskih in asirskih nižin je nepopisno veličastno. Tam je ne kak pri nas te daljni svod, na šterom so zvezde, pune nemira, leskečejo, tam je nebo neskončen prostor, pun prepletajočih se in mirno bleščečih premnogoštevilnih zvezd. Rimska

cesta je mogočen svetlo preprežen oblok na modrotemnem ne-
skončji. In ta lepota je dana noč za nočjov, ar je tam nebo samo
redko zagrnjeno z oblaki.

Zato so tam lahko opazivali zvezde. Modri so poznali tudi
proroküvanje, da se bo rodio Kral boži ni da se bo pri njegovom
rojstvu prikazala posebna svetla zvezda. Vse to so zvedeli iz
svetih knjig Izraelcov, ki so že dolgo bili raztreseni po Asiriji i
Babiloniji.

Čas, da se rodi Kristuš, je prišeo. Kraljevsko žezlo je ne bilo
več v rokah Judovoga roda, v Palestini je bio kral Herod Idu-
mejec, potomec Izmaela, sina Abrahamove robinje. Proroki so
napovedali, da pride, kda žezlo ne bo več v Judovom rodi, Zve-
ličar sveta.

Rodio se je Zveličar in svetla zvezda se je prikazala nad
Betlehemom. Modri so zaglednoli zvezdo. Milost boža je prišla
v njihovo srce in ne so je zavrgli. Odpravili so se na pot i so
šli molit novorojenoga Krala. Prišli so v Jeruzalem in so po-
zvedavali, gde je novorojeni Kral judovski. »Herod pa se je zbo-
jao in celi Jeruzalem z njim«, ar v svojoj zakrknjenosti ne
zno, da Kristuš ne zemelski kral nego Odrešiteo sveta. Herod

**Ki pravilno reši to vganko, dobi Kalendar brezplačno. Rešitev
se mora poslati do 28. febr.**

je poslal Modre v Betlehem in jim naročo, naj se povrnejo, gda najdejo bože Dete. Pa so se nej povrnoli k Herodi.

Modri so šli v Betlehem, našli so bože Dete in so ga molili. Mislim: Sv. Trije Krali so prišli iz daljne dežele, da bi molili Kristuša - Krala; svetimo svetek sv. Treh Kralov, naj ga ž njimi tudi mi molimo.

Noni in Mani v gorah.

(Nadaljevanje.)

Dasi sva šla navkreber, je dirjal plemeniti, izvrstni konj zelo hitro in Fidel je bil tako priden, da je tekel večinoma ne za nama, ampak pred nama. V začetku je tulil in lajal od veselja. Pa kmalu je nehal, zakaj »sivec« je imel urne noge, tako, da je moral psiček napeti vse svoje moči, da ne zastane. In kmalu mu je visel jezik iz gobca, vendar hitrost, s katero je tekel, mu ni prav nič pojemala.

Pa ali sem na pravi poti? — Da, o tem ni dvoma. Saj je divji konj z Manijem na hrbtu zginil v to smer. In ker so bila ves čas na levo in desno visoka peščena pobočja tik ob poti, nikakor ni mogel zaiti ne na to ne na drugo stran.

Tako je šlo nekaj časa, mimo velikih skal, sten in pečevja, ob mahovitih gričih in zelenih strminah in pobočjih.

Nenadoma se ves v strahu zdrznem in nehote sežem z rokami v gosto grivo svojega »sivca«. Peščeno pobočje na desni strani se je namreč nenadno nehalo in namesto njega mi je zijal nasproti prepad. Mogočna skalnata stena je segala naravnost v globino in zdaj smo dirjali v hitrem teku poleg nevarnega roba ...

Ne Fidel ne moj neutrudni jahanec se očitvidno ni nitj zmenil za to, da smo v nevarnosti. Drvela sta vedno z isto naglico ob robu stene, da, čisto zunaj na skrajnem koncu.

Zapleše mi pred očmi in strah me zagrabi. Zakaj na desno, tik ob nogah svojega konja sem gledal v strahotno globino, ki nas je hotela vsa trenutek pogoltniti. Le enkrat naj konj nápak stopi, le enkrat naj se spotakne, in prevrnemo se v brezno ...

Ni se bilo mogoče obrniti na drugo stran, kajti tu se je dvigalo tik poleg nas peščeno pobočje.

Zgrozim se ob misli, da je gotovo tudi ubegli konj z mojim bratcem na hrbtu dirjal po tej poti. Je li moj ljubi mali Mani prišel živ tod mimo, ali ga je prepad, kakor je bila rekla mati, pogoltnil ...?

Zamižim in se držim še trdneje grive brzo dirjajočega konja. Ko čez nekaj minut pogledam, vidim, da je nevarno mesto že za nami. — Odvalilo se mi je kakor gora od srca.

Pokrajina se je na mah spremenila: Zašli smo v ožino s sivozelenimi strminami in griči. Pot se je vila v loku na desno, tako da smo zdaj šli proti severozapadu, številne ovce, ki so se mirno pasle na obeh straneh

pota, so se preplašile, ko se je nenadoma prikazal samotni jezdec in so zbežale v divjem teku gor po pobočju. Fidel jih je oblajal, kakor je bila njegova dolžnost in je celo preganjal tiste, ki niso zbežale dovolj urno.

Kmalu se je pokrajina zopet spremenila: hiteli smo mimo sive skalne stene z duplinami in zevajočimi spokami. — A o Maniju ni bilo sledu.

Zdaj opazim, da je moj ognjeviti konj že ves moker od potu. Potegnem močnejše za »vajeti«. Pa je le malo pomagalo. Močna, plemenita žival je hotela naprej in je nisem mogel zadrževati s svojo uzdo iz mo-tvoza.

Kar zapazim, da Fidel nastavlja ušesa ... Tudi konj je stegoval glavo kvišku in hitrost njegovega doslej tako naglega teka se je vidno zmanjšala. — Gotovo mora biti nekaj posebnega dalje spredaj.

In ne traja dolgo, ko ugledam med sivim skalovjem proti severo-zapadu neko živo stvar, ki se nam bliža v hitrem teku.

Zdaj se mi posreči ustaviti konja in kmalu zagledam z veseljem, ki ga ne morem popisati, da je stvar, ki se nam bliža — Manijev divji konj ...

Pa v istem trenutku se mi veselje spremeni v grozo: spoznam namreč, da je brez jezdeca ...!

7. Kako sem iskal Manija.

Strašna misel mi blisne po glavi: Gotovo je mojega ljubega bratca ob robu prepada prijala omotica. Padel je s konja in se prevrnil dol čez skalno steno ...

Nisem mogel te strahovite misli misliti do konca ... Kar nehote sem se skušal pomiriti: ne, ne, to se ni moglo zgoditi. Usmiljeni Bog, tolikšne nesreče nisi mogel dopustiti! Moj mali Mani še živi ... Najbrž je le kje dalje spredaj razjahal, in konj se mu je strgal ter teče zdaj proti domu ...

Swatow. Ukaželjna kitajska mladina.

Prosti konj je prišel bliže. Motvoz mu je visel z gobca. Moram ga poskusiti ujeti. Jašem mu naproti, žvižgam in ga pomirljivo kličem. Čudno zares, sam pride k meni in obstane nenadoma ob mojem konju.

Bil je pa videti čudno vznemirjen in preplašen in kakor da je prišel k meni in svojemu sivemu prijatelju v zavetje in po pomoč.

Konja povohljata drug drugega, grabita drug drugega z zobmi za kožo in prav narahlo rezgetata. Tako sta se pozdravljala.

Prosti konj je še vedno trepetal in se kar ni mogel pomiriti. — Nekaj nenavadnega je bilo v zraku. Pa nisem mogel najti, kaj bi to bilo.

Zdelo se je, da je tudi Fidel začutil, da je stvar resna. Ne lajal, ne renčal ni, ampak je samo gledal mene in oba konja in molil jeziček iz gobca.

Brez težav se mi posreči prijeti prostega konja za motvoz, nato se spustim s »sivca«, ki mi je toliko koristil, na tla; ko sem videl, kako se poti, sem si mislil, da bi gotovo bilo najbolje, če mu spet dam svobodo in naprej jašem na Manijevega konju. Zdelo se mi je, da bi me mogla vprav ta žival najbolj gotovo prinesiti na mesto, kjer bi mogel najti Manija. — Odvzamem torej »sivcu« kos blaga, ki sem mu ga bil privezal za spodnjo čeljust. Potem ga v slovo potrepļem prijazno po hrbtu in ga spustim. Velikodušno me pogleda, se obrne in steče po isti poti, po kateri sva bila prišla, zopet navzdol in kmalu zgine med skalovjem.

Zdaj preiščem »vajeti« Manijevega konja. Motvoz je bil še vedno tako trdo privezan ubogi živali za čeljust, da takoj začnem razreševati trda vozla. Pa ni šlo. Potem mu vtaknem drugi konec dolgega motvoza v gobec in ga privežem primerno trdo. Nato vzamem nožič in prerežem trda voza, s čimer mu je bilo takoj zelo olajšano. — V moje veliko začudenje je konju zdaj minila vsa divjost.

Zavihtim se mu na hrbet in jaham dalje proti severozapadu. Tekel je voljno in dobro, a niti od daleč tako ognjevitost ne kot »sivec«. Razen tega sem videl, da je še vedno nemiren. Kazalo se je to na razne načine: pogosto je strigel z ušesi, nagel in krčevit trepet ga je spreletaval po životu, tudi je zdaj pa zdaj zelo pozorno pogledal naprej, kakor da se boji kakšne nevarnosti s tiste strani.

Tudi pri Fidelu je bilo opaziti podobne znake, čeprav ne baš znamenja strahu, pa vendar močne živčne napetosti.

Ta nenavadni nemar pri živalih se končno loti še mene. Boječe sem se oziral na vse strani.

Kaj bi utegnili neki biti? In kakšna nevarnost je to, ki jo živali slutita? — Le prehitro sem moral zvedeti.

Nenadoma moj konj obstane in nastavi ušesa. Fidel pa na nenavaden in čisto poseben način renčoč in lajajoč gre previdno svojo pot naprej.

Moje pričakovanje postane skrajno napeto, in nisem vedel, kaj naj začnem.

Tik pred nami se je svet nekoliko vzpenjal. Fidel se je pripravljati navzgor. Od časa do časa je povohal po tleh in je neprestano čudno lajal.

Poskusim pripraviti jahanca do tega, da bi šel za pogumnim psom, kar se mi je pa posrečilo le s težavo. Tako smo prišli čisto polagoma do vrha pobočja.

Ko pridemo prav gor do roba, moj konj zopet obstane. Ozrem se naprej in vidim pred seboj majhno ravnico, kakor z gozdom lavnih skal posejano. — Onstran ravnice se je dvigalo visoko gorsko pobočje, poraslo z redko travo in pepelastim mahom.

Gledam pozorno naokoli med velikimi kamni, pa ne opazim nič sumljivega.

Tudi Fidel, ki je pravkar skočil na laven kamen, preiskuje kraj z bistrim pogledom. — Konj rezgeče in trepeče po vsem životu.

To čudno vedenje živali mi je bilo neumljivo.

Pa komaj tako stojimo dve minuti, Fidel strastno zatuli in se kot divji vrže med lavne skale.

8. Mani in divji bik.

Kmalu je Fidel popolnoma zginil med velikimi kamni in bilo je tiho, da si kar nisem upal dihati, sem čakal, kaj bo zdaj.

Pa ni bilo treba dolgo čakati, kajti že čez nekaj trenutkov zaslišim silno lajanje psa in obenem gromovito rjojenje, da sem se zgrozil jaz in moj konj.

Že od prej razburjena žival se obrne, hoteč takoj zdirjati navzdol. Le z velikim naporom se mi posreči trepetajočo žival obdržati na mestu.

Proti moji volji je pa vendar tekel nekaj časa na desno ob najbližnjih skalah, tako da sem nekaterikrat v daljavi dve do tri sto korakov lahko videl rdečega, nenavadno velikega bika, ki se je z nagnjenimi rogi skušal braniti proti besnečemu Fidelu.

Kitajčki s svojo rednico — kozo.

Istočasno zadoni iz kamenenega gozda jasen otroški glas

»Noni, Noni! Tudi ti si tukaj ...? Za božjo voljo, bodi previden!
O bodi vendar previden ...!«

Bil je Manijev glas ...

»Hvala in čast Bogu!« vzkliknem v brezmejnem veselju da sem zopet našel Manija. — Strah pred divjo zverjo mi je skoro docela prešel vzpričo nepopisnega veselja, da sem zopet našel ljubega bratca. In zdaj, ko natančneje pogledam, ga opazim.

Sedel je na varnem, na veliki, ravni skali, nekako v sredi čudne male ravnice. In spodaj ob skali se je bil boj med Fidelom in silnim bikom.

Poskusim zopet pognati konja naprej. Toda brž zadoni znova Manijev svareči glas:

»Ne ne, Noni ...! Za božjo voljo, Noni ...! ne bližaj se ...! Sicer te pobode do smrti ...«

Zato obstanem in zakličem bratcu:

»Bodi miren Mani ...! Bom previden ...! A kaj je s teboj ...? Nisi li ranjen ...?«

»Ne, Noni, nisem ranjen. Dobro se mi godi ...«

Po tem pogovoru sva molčala oba in gledala nekaj trenutkov drug drugega. Premišljeval sem, kaj naj storim. Hotel sem poskusiti prodreti do bratca, da bi mu pomagal. A kako naj to naredim?

Mani, ki je menda uganil moje misli, zopet s skrbjo zakliče:

»Noni, ni se ti treba bati zame. Jaz sem varen. Bik ne more do mene. — Toda ti si v nevarnosti, Noni. Čuvaj se!«

Ljubi mali deček, kakor da bi pozabil, v kako strašnem položaju je, je mislil samo name in na mojo varnost.

»Bodi le popolnoma miren, Mani«, mu zakličem. »Previden bom. Ampak na vsak način moram poskusiti priti k tebi, samo ne vem, kako naj to naredim ...«

»Ne, ne Noni ...! Ne smeš. Ni mogoče. Bik te ubije, ne veš, kako je hud.«

»Kaj pa naj naredim, Mani?«

»Jahaj malo naprej. Skrij se, da te ne bo videl.«

Spoznal sem, da ima Mani prav, zato sem se ravnal po njegovem nasvetu.

Obrnem konja na levo in zakličem:

»Ljubi Mani, le še malo potrpi. Jaham proč, a se kmalu vrnem, in videl boš, da bova kmalu opravila z bikom.«

»Za božjo voljo, Noni, ničesar ne počenjaj z bikom.«

Te besede je ponovil še večkrat.

Preden sem se oddaljil, sem opazoval bika pobliže in sem videl, da je res nenavadno velik, da, mnogo večji ko sem mislil v začetku. — Imel je železno verigo okoli vratu. Na njej je visela lesena klada, ki se mu je gugala pred prednjimi nogami.

To slednje me je zelo pomirilo, saj mora to žival ovirati, da ne more hitro naprej. Pri vsakem koraku ga je udarila klada po kolenih.

Jahal sem torej na levo proti že omenjenemu gorskemu pobočju. Med to kratko ježo se mi je večkrat posrečilo, da sem bika videl zelo natančno.

Mlada misijonarja

(Nadaljevanje.)

»Rad pretil bi svojo kri.
Duše greva reševati,
zapustila sva naš grad.
Mamica nam govorila
je veliko o mis'jonih,
in zato sva se zmenila,
da k poganom pohitiva,
v svetem ognju vsa goriva.«

Videl sem, da me je tudi on večkrat pozorno opazoval, ne da bi se pripravljaj me napasti.

Držal se je vedno Manija, in kakor je bilo videti, nikakor ni hotel iti od velikega kamna, na katerem je sedel moj brat.

Toda kaj neki ima ravno proti Maniju? In zakaj pusti mene tako pri miru. Nisem mogel najti odgovora na ta vprašanja.

Jahal sem torej nekaj časa proč od nevarnega mesta, in ko sem prijahal po bregu tako visoko, da se za mojega konja ni bilo treba več bati napada, stopim za nekim velikim kamnom s konja in privežem motvoz še malo bolj trdno za spodnjo čeljust še vedno trepetajoči živali. Potem privežem še vajeti za neko majhno čer in skušam konja s prijaznim potrepavanjem in božanjem pomiriti. Ko se mi to posreči, ga poskusim pripraviti še do tega, da bi legel, kar končno tudi dosežem.

Zdaj si naberem precej ostrih in robatih kamenčkov in si z njimi nadenem žepe. Orožje za napad mi bodo proti biku, ki ga moram na vsak način odgnati od Manija. Potem grem zopet počasi in previdno proti kamnu, od katerega je bilo ves čas slišati besno neugnano lajanje Fidelovo.

Ko pridem tako daleč, da sem mogel videti zver, me zopet ustavijo svareči klici malega Manija:

»Noni, Noni ...! Stoj ...! Za božjo voljo, ne hodi tako blizu, Noni ...!«

Tak strah je zvenel iz glasu mojega bratca, da sem se čutil prisiljenega ukloniti se mu. — Da bi ga pomiril, mu večkrat zakličem:

»Bodi vendar miren, Mani, prav res bom previden!«

»Oh, nesrečni naši brati,
v temi morajo ječati,
ker Gospoda ne poznajo
in malike le imajo.
Smilijo se nam nesrečni,
ne, ne smejo v ogenj večni ...

Solze so moža oblile,
ko je čul besede mile.
»A tako je, a tako,
deček, to je res lepo.
V Afriko sta htela iti,
kri za Jezusa preliti
in nevernike rešiti.«

Ozrem se naokoli, da bi našel kamen, na katerega bi se mogel rešiti, če bi se blk pognal proti meni. — Kmalu ga najdem in skočim brž nanj.

»Vidiš, Mani? Zdaj sem tudi jaz na varnem, prav kakor ti,« zakličem bratu.

»Dobro je,« odvrne on. »Zdaj se tudi ne bojim več zate.«

Vzamem kamen iz žepa in ga vržem na vso moč v bika. Ni zadel. Predalec je bilo. Moram gledati, da pridem bliže.

Ko se nekaj časa oziram naokoli, zagledam drugo lavno skalo, ki je bila mnogo bliže Maniju in ki se je videla zelo pripravna za zatočišče. — Tja moram na vsak način.

Zakličem bratu: »Ne boj se, Mani! Nič ni nevarnosti.« In takoj skočim dol in v nekaj trenutkih sem že na novi postojanki.

S tem sem prišel bliku tako blizu, da ga je bilo lahko zadeti. — Takoj začnem metati nanj kamen za kamnom. Skoro vsi so zadeli, pa niso prav nič dosegli. — Moja roka je bila prešibka, bikova koža pa predebela.

Ali afriški divjaki
niso taki siromaki,
kakršen sem revež — jaz.
Temne dni imam za sabo ...
Živel sem resnično slabo.

O, kako sta me ganila,
mojo dušo sta rešila.
Vrnem se v zgubljeni raj,
hvaljen Bog na vekomaj!«
In odšli na grad so vsi
v tihi sreči blaženi.

Moram gledati, da mu pridem še bliže. To se mi tudi kmalu posreči. Našel sem namreč novo lavno skalo, ki je bila prav blizu Manija. Skočim tja in kot bi mignil sem na njej.

Zdaj pa je Manija že skrbelo. Moja predrznost mu ni bila všeč in odločno me je svaril. Poskusil sem ga pomiriti, potem pa zopet začel obstreljevati skupnega sovražnika.

Toda čudno zares: tudi od tu so se izkazale moje kroglice za docela brezuspešne! Če je kamen posebno dobro zadel v cilj, sem mogel opaziti kvečjemu, da je koža veliki živali komaj opazno zadrgetala. A še to se mi ni posrečilo, da bi ga pripravil do tega, da bi se obrnil k meni.

Vsa njegova pozornost je bila obrnjena na Manija. Samo njemu je hotel priti do živega.

Ko nazadnje vidim, kako malo se nevarna žival zame menil, dobim pogum. Rečem bratu:

»Ne boj se zame, Mani! Saj vidiš, da bik zame sploh ne mára. Zato ga bom poskusil z Fidelovo pomočjo odgnati. Potem lahko oba zbeživa in prideva do najinega konja. In če se nama to posreči, saj potem sva rešena.«

Ko prestopil je »divjak«
z mis'jonarji grajski prag
in zagledal je grofice
lepo snežnobelo lice,
je čestital ji iskreno.

Vse povedal, razodel
blagi je gospej vesel.
Kdo izrazi vso radost,
ki je bila tajni gost
štirih src na tihem gradu?

KONEC

Pokličem torej Fidela. Takoj pride in skoči k meni na kamen. Bil je po dolgem neuspešnem boju popolnoma utrujen. Jezik mu je mohl iz gobca in srce mu je silno bilo.

Ko sede k meni, mu dam, da se malo odpočije in ga pri tem prijazno gladim. Brž ko se nekoliko opomore, vzamem pet ali šest ostrih kamnov v levico. Zdaj se namreč boj z nova prične. Z roko pokažem na bika, s čimer sem hotel Fidelu dopovedati, da ga morava zdaj oba hkrati napasti.

Fidel me je takoj razumel. Oči so se mu svetile, tulil je od boježeljnosti in tako sva skočila dol in naskočila sovraga. — Mali pes je lajal tako glasno, da je postal kar hripav. Z zaničevanjem smrti je pritekel od zadaj tik do bika in ga kakor divji vgriznil v zadnje noge.

Velika žival je bila prisiljena se preokreniti in se obrniti proti malemu zagrizenemu sovražniku. Nagnila je glavo do tal, jezno pogledovala psa in ga skušala doseči z močnimi, ostrimi rogi.

Pa ni bilo nevarnosti, da bi se biku to posrečilo. Fidel je bil zanj le preuren in pregibčen. Dobro je gledal, da ne bi prišel preblizu ostrim rogovom. Pač pa je meril vedno na to, da bi ga zgrabil za zadnje noge.
(Nadaljevanje.)